

РЕШЕНИЕ

№ 24227

гр. София, 14.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.06.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радина Карамфилова

ЧЛЕНОВЕ: Николай Димитров
Ивета Стефанова

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **5178** по описа за **2025** година докладвано от съдия Николай Димитров, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 285, ал. 1, във вр. с чл. 284 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС).

Образувано е по касационна жалба на К. Р. К. с ЕГН [ЕГН], чрез процесуалния му представител адв. С. И., срещу Решение № 27561 от 18.12.2024г. на Административен съд София-град, постановено по адм. дело № 10173/2024г., с което е отхвърлен предявен иск от К. К., изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в Затвора – [населено място], срещу Главна Дирекция „Изпълнение на наказанията“ (ГДИН) при Министерство на правосъдието, с искане за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 25 000 лева, изразяващи се в страх, страдание, чувство на малоценност, дискомфорт, главоболие, липса на сън и апетит за храна, изтезание, жестоко нечовешко и унижително отношение на човешкото му достойнство, в резултат на незаконосъобразни действия и бездействия упражнени срещу него от служители на ГДИН, свързани с незаконосъобразни условия на живот за периода от 21.06.2020г. до 21.06.2024г., ведно със законната лихва върху обезщетението, считано от 21.06.2024г. до окончателното изплащане на сумата.

В касационната жалба се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на решението, постановено при нарушение на материалния закон, както и при съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Твърди се, че основателността на претенцията на касатора се подкрепя напълно от събраните по делото гласни доказателства, а именно, че

третиране на всеки 10 дни не е извършвано изобщо. На следващо място в жалбата е посочено, че в постановеното решение, събраните доказателствата не са ценени съобразно тяхната доказателствена стойност и тежест. Касаторът, излага съображения, че е претърпял неимуществени вреди вследствие на нарушение на чл. 3 от ЗИНЗС, чл. 3 от ЕКЗПЧОС за периода от 21.06.2020г. до 21.06.2024г. от „принудителното съжителство“ с дървеници, хлебарки и други паразити в затвора в С., където изтърпява наказание „лишаване от свобода“. Посочва, че причинените му неимуществените вреди се изразяват в страх, страдание в дълъг период от време, чувство на малоценност, силен дискомфорт от чести ухапвания и силните сърбежи и алергичните реакции от тях, главоболие, липса на сън и апетит за храна, чувство за изтезание и жестоко нечовешко и унижително отношение на човешкото му достойнство, в резултат на незаконосъобразни действия и бездействия от служители на ГДИН, свързани с незаконосъобразни условия на живот - представляващи нечовешко, унижително отношение, равностойно на изтезание с оглед констатната практика на ЕСПЧ и недопустими по смисъла на чл. 3, ал. 1 от ЗИНЗС и чл. 3 от ЕКПЧОС. На следващо място в касационната жалба е посочено, че от практиката на ЕСПЧ материалните условия, в които е държан лишен от свобода, които не отговарят на изискванията на чл. 3 от ЕКПЧОС, самостоятелно или в съвкупност с всички останали, представляват нечовешко и унижително отношение спрямо него и се считат за причиняващи му неимуществени вреди.

В съдебно заседание, касаторът – К. Р. К. редовно призован, явява се лично, представлява се от адв. И., с приложено по делото пълномощно. Поддържа касационната жалба по изложени съображения в нея и моли съда да отмени първоинстанционното решение. Излагат се съображения искането за обезщетение да бъде съобразено като достатъчно по размер и съразмерно спрямо сумите отсъждани от ЕСПЧ. Претендира присъждане на разноски по делото по приложен списък. Прави възражение срещу искане на ответника за присъждане на разноски.

Ответника - Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, чрез процесуалния си представител юрк. Н., с приложено по делото пълномощно, оспорва касационната жалба по аргументи изложени в писмения отговор на жалбата. Моли съда да потвърди решението на АССГ като правилно и законосъобразно. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба, като счита, че първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Административен съд София - град, XXII касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от легитимирано лице, в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол.

Производството пред Административен съд София-град е образувано по предявения от К. Р. К. с ЕГН [ЕГН], иск с правно основание чл. 284 от ЗИНЗС, във вр. чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ) срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ с искане за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер 25 000 лева, изразяващи се в страх, страдание, чувство на малоценност, дискомфорт, главоболие, липса на сън и апетит за храна, изтезание, жестоко нечовешко и унижително отношение на човешкото му достойнство, в резултат на незаконосъобразни действия и бездействия упражнени срещу него от служители на ГДИН, свързани с незаконосъобразни условия на живот, за периода от

21.06.2020г. до 21.06.2024г., ведно със законната лихва върху обезщетението, считано от 21.06.2024г. до окончателното изплащане на сумата.

С оглед обстоятелствата, изложени в исковата молба, становищата и исканията на страните в хода на делото, след приложението на чл. 284, ал. 3 от ЗИНЗС, съдът е събрал относимите към предмета на спора доказателства и е установил фактичката обстановка въз основа на изложените по делото факти и след обсъждане доводите на страните.

От фактическа страна, съдът е установил, че за исковия период от 21.06.2020г. до 21.06.2024г., К. К. в различни периоди от време е изтърпявал наложеното му наказание „лишаване от свобода“ в групите - седма, девета, пета и втора, като претендира, че в тях липсвали необходимите хигиенно санитарни условия за подържане на физическото и психическото му здраве, като е бил поставен при нечовешки и унижителни условия за живот в спалните помещения, защото те били пълни с дървеници, които двадесет и четири часа в денонощието го хапели, лазели върху него и не му давали възможност да спи. На 23.06.2023г., заради горепосочените твърдения, К. е бил заведен на дерматолог, който му поставил диагноза дерматит с код L30.9 по специфичната номенклатура на заболяванията, използвана от НЗОК. Дерматита бил неуточнен, тъй като той не е характерен само за ухапване от дървеници или други насекоми. Също така му бил изписан „Бетазон гент“ - медикамент, който при прилагане му, подействал добре на К. К.. На 04.12.2023г., касаторът отново е посетил медицинския център в затвора, тъй като искал да бъде записан за нова консултация с дерматолог. При консултацията, той поискал да получи само ксилометазолин - капки за нос, който получавал редовно, заради хроничен ринит, но не и „Бетазон гент“, който му бил изписан за неуточнения дерматит. След този преглед, касаторът входирал жалба в Софийска градска прокуратура, в която посочил, че в медицинската му документация не е било отбелязано, че той има алергия и поради тази причина целият бил в гнойни рани, поради което на 12.12.2023г. е бил прегледан обстойно, но по крайниците и тялото му не били открити никакви гнойни рани, а само следи от разчесвания. При този преглед К. е потвърдил, че препаратът предписан му от дерматолога му действа добре. След това касатора изпратил сигнал до СГП, в който твърдял, че без основание не му е оказана медицинска помощ и не е регистриран в журнала в медицинския пункт при Затвора - [населено място]. С оглед на постъпилата жалба е била извършена проверка по реда на надзора в мястото за лишаване от свобода, в която е било установено по идентичен начин с описаното по-горе посещението при дерматолог, както и че здравословното състояние на К. е било обект на грижи от медицинския персонал на Затвора - [населено място], тъй като през 2022г. той е бил конвоиран два пъти в условията на чл. 135, ал. 2 от ЗИНЗС до избран от него външен дентален специалист, а на 26.10.2023г. е бил конвоиран до специалист образна диагностика в 5-та МБАЛ, във връзка с холециститни оплаквания в условията на чл.135, ал. 2 от ЗИНЗС и по същия повод е хоспитализиран в СБАЛЛС при Затвора - [населено място]. С оглед на констатираното при проверката, прокурорът приел, че не са извършени нарушения, които да налагат намеса по реда на надзора в местата за лишаване от свобода.

За твърдяното в жалбата пред първоинстанционният съд, че в помещенията липсвали необходимите хигиенно санитарни условия за подържане на физическото и психическото здраве на К. К. и, че той бил поставен при нечовешки и унижителни условия за живот в спалните помещения, първоинстанционният съд е разпитал свидетелите А. Н. С., В. Г. Д., Е. Д. М. и Б. Т. Е., които в показанията си заявили, че К. К. им е показвал многобройните си следи от ухапвания от дървеници, от които се образували множество рани по тялото включително и на лицето, получавал и кожен обрив. Посочили и че, в неговата стая имало множество дървеници, които били навсякъде, а цялата му стена представлявала едно кърваво петно, а дрехите му „смърдяха на дървеници“. Ходел при доктора и той му бил казал, че всички в затвора са така и дървениците „не

били негов проблем“. Свидетелите в показанията си посочили и, че К. К. не можел да спи, започнал да припада, не можел да се справя и това била причината да го „махнат от работа“. Също така посочили и че в повечето случаи когато пръскали, дървениците не умирали, а ставали повече като не знаели с какво пръскат, но след всяко пръскане не умирали нито дървениците, нито хлебарките. Свидетелите заявили и че в затвора първоначално пръскали цивилни лица, а след това започнал да пръска затворник от затвора като идвали през повече от един месец, но не знаели с какъв препарат са пръскали.

С оглед на установеното и приложените доказателства, първоинстанционният съд отхвърлил предявеният иск на К. К., като приел, че от представените писмени доказателства за дератизация и дезинсекция на помещенията в затвора е определено лице, което е осъществявало дейността по напръскването с препарат, против дървеници и хлебарки и ГДИН полагала усилия за борба с наличието на дървеници и други вредители на територията на Затвора – [населено място]. Също така приел, че К. К. е посещавал медицински специалист, като му е бил изписан медикамент и след прегледа съобщил, че се чувства добре, а при последващ преглед пожелал да получи само капки за нос, а не медикамента, изписан му за дерматита. В решението си съдът приел, че не се установило наличие на незаконосъобразно действие или бездействие на ответника и ищецът не е бил подложен на унижително и нечовешко отношение, тъй като К. не е ангажирал доказателства във връзка с твърденията му за емоционални преживявания, водещи до страдание, а свидетелските показания не кореспондирали с останалите събрани по делото доказателства, тъй като липсва медицинска документация, доказваща основното му твърдение за ухапвания от дървеници, вследствие на които е изпитал неблагоприятни емоции, описани като страх, страдание, чувство на малоценност, дискомфорт, главоболие, липса на сън и апетит за храна, изтезание, жестоко нечовешко и унижително отношение на човешкото му достойнство, с оглед на което не е осъществен съставът на чл. 3, ал. 2 от ЗИНЗС.

Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд. По съществото ѝ касационния състав взе предвид следното:

С Решение № 27561 от 18.12.2024г. по адм.дело № 10173/2024г. по описа на Административен съд София-град, I отделение, 54 състав е отхвърлен предявен иск на К. Р. К. с ЕГН [ЕГН], изтърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в Затвора - [населено място], срещу ГДИН с искане за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 25 000 лева, изразяващи се в страх, страдание, чувство на малоценност, дискомфорт, главоболие, липса на сън и апетит за храна, изтезание, жестоко нечовешко и унижително отношение на човешкото му достойнство, в резултат на незаконосъобразни действия и бездействия упражнени срещу него от служители на ГДИН, свързани с незаконосъобразни условия на живот, за периода от 21.06.2020г. до 21.06.2024г., ведно със законната лихва върху обезщетението, считано от 21.06.2024г. до окончателното изплащане на сумата.

Решението на първоинстанционния съд е валидно, допустимо и правилно.

Предвид това и с оглед нормата на чл. 218 от АПК, във вр. чл. 285, ал. 1, изр. второ от ЗИНЗС, настоящият съдебен състав дължи произнасяне само по отношение на валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон, за които следи служебно.

Решението е валидно, постановено е от законен съдебен състав на основание чл. 164 от АПК, във вр. с чл. 285, ал. 1, изр. първо от ЗИНЗС и с оглед визираната в чл. 285, ал. 2 от ЗИНЗС родова и местна подсъдност.

Решението е допустимо като постановено по иск с правно основание по чл. 284 от ЗИНЗС, предявени по реда на чл. 285 от ЗИНЗС от активно легитимирана страна, която твърди, че е

претърпяла вреди в резултат от нарушения по чл. 3 от ЗИНЗС, изразяващи се в бездействия на затворническата администрация в мястото за изтърпяване на наказание по време на изпълнение на осъдителна присъда в затвора – [населено място].

Касационният състав споделя изводите за неоснователност на исковата претенция.

Материалноправна уредба на твърдяното право се съдържа в чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, а след последните изменения на Закон за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ДВ бр. 13/2017г., в сила от 07.02.2017г.) и в разпоредбата на чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС, който предвижда, че държавата отговаря за вредите, причинени на лишени от свобода и задържани под стража от специализираните органи по изпълнение на наказанията в резултат на нарушения на чл. 3 от ЗИНЗС.

Предпоставките за уважаване на предявения иск, съгласно чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС, които следва кумулативно да бъдат доказани са: 1. акт, действие и/или бездействие на специализираните органи по изпълнение на наказанията, с което се нарушава чл. 3 от закона; 2. настъпила в резултат на нарушението имуществена/неимуществена вреда в правната сфера на ищеца и 3. пряка и непосредствена причинна връзка между вредите и нарушението (в този смисъл е Решение № 15247 от 12.11.2019г. по адм. дело № 813/2019г., III отд. на ВАС).

В разпоредбата на чл. 3, ал. 1 от ЗИНЗС, се въвежда забрана осъдените и задържаните под стража да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение, а в нормата на чл. 3, ал. 2 от ЗИНЗС е посочено, че за нарушение по ал. 1 се смята и поставянето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода или задържането под стража, изразяващи се в липса на: достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност.

Нормата на чл. 284, ал. 5 от ЗИНЗС, въвежда оборима презумпция за настъпването на неимуществени вреди, в случаите на доказани нарушения по горните нормативни разпоредби. Доказването на настъпването на неимуществени вреди, съгласно чл. 284, ал. 5 от ЗИНЗС, не подлежи на главно доказване от ищеца, а на оборване от ответника по пътя на обратното доказване, което също следва да бъде пълно. Обективният характер означава още, че държавата отговаря за вредите, причинени от нейните органи или длъжностни лица при изпълнение на административната дейност, които са последица от незаконосъобразните им актове, действия или бездействия, без значение дали са виновно причинени. Тази оборима презумпция се простира и върху третия елемент на фактическия състав на деликтната отговорност – причинната връзка между нарушението на чл. 3 от ЗИНЗС и настъпилия вредоносен резултат.

В процесния случай по делото изцяло липсват доказателства за наличие в исковия период на незаконосъобразни действия или бездействия на затворническата администрация, както и реално претърпени неимуществени вреди от К. К., поради което правилно е отхвърлен предявения иск, като неоснователен.

Касаторът е предявил исковата си претенция въз основа на твърдението, че не е достатъчно обезпаразитяването в помещенията на Затвора – [населено място]. По делото не е спорно, а и от доказателства се установява, че на територията на затвора има наличие на инсекти (хлебарки), но от приложените доказателства правилно първоинстанционният съд е установил, че Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ полага усилия за борба с наличието на дървеници и други вредители на територията на Затвора – [населено място], тъй като и от свидетелските показания се установява, че в помещенията, в които лицата изпълняват наложените им наказания се

извършва дезинсекция на помещенията от определено лице. Настоящата съдебна инстанция не приема възраженията, че това не е ставало на определеният за това период, тъй като от приложените доказателства - писмо на за главен директор при ГДИН, във връзка с жалбите на касатора до Министерство на здравеопазването, Главна дирекция „ИН“ е извършила проверка на място от здравния инспектор на сектор „Медицинско обслужване в местата за лишаване от свобода“, при която се е установило, че спалното помещение, където е настанен К. К. е подържано в добро хигиенно състояние с осигурените миещи и дезинфекционни препарати, по спалното бельо и матрака не са били забелязани следи от дървеници и техните екскременти, както и че мероприятия - дезинфекции, дезинсекции и дератизации (ДДД) се извършват по график, описани в протоколи за обработки, съгласно изискванията на Наредба № 1 от 05.01.2018г. за условията и реда за извършване на дезинфекции, дезинсекции и дератизации. Също така е посочено, че във връзка с наличието на инсекти в местата за лишаване от свобода, ГДИН е предприела действия, като е закупила и разпределила по териториалните служби електрически атомизатори за по-ефективни и целенасочени обработки. Следва да бъде отбелязано и, че констатираното съхранение на хранителни продукти до голяма степен благоприятствал размножаването на вредители, с оглед на което подържането на добри условия, е взаимен процес. Съдът в С. е отбелязал в осъдителните си решения срещу България, санитарен проблем в поправителните заведения поради наличието на хлебарки, гризачи, бълхи, въшки, дървеници и други вредители, като е посочил, че затворническите власти трябва да се справят с този проблем, чрез осигуряване на адекватни дезинфекционни съоръжения, почистващи продукти, както и редовно обезпаразитяване и проверки на килиите, по-специално на спалното бельо, дюшеците и пространствата, използвани за съхранение на храна. С оглед на гореизложеното, за съда затворническите власти полагат усилия за справянето с този проблем и не е налице бездействие на специализираните органи по изпълнение на наказанията, с което да се нарушава нормата на чл. 3 от закона, тъй като се полагат грижи за дезинсекция на помещенията в затвора, чрез напръскването с препарат, против дървеници и хлебарки, закупуването на електрически атомизатори за обработки, както и след направеното оплакване е било предписано да бъдат извършени и допълнителни обработки.

Липсата на доказано незаконосъобразно бездействие на ответника прави безпредметно изследването на настъпили неимуществени вреди, както и обсъждането на причинно-следствена им връзка с твърдяното бездействие. За пълнота, настоящата съдебна инстанция ще посочи, че от приложените по делото писмени доказателства, не се установи касаторът да е подал молба до администрацията на ГДИН за посещение на психолог, нито пък има регистрирани подобни оплаквания, които да са представени с оглед доказване на твърдените емоционални преживявания – неимуществени вреди, породени от увреждащите според ищеца бездействия на ответника. Установява се, че е консултиран от специалист дерматолог, предоставен му е медикамент, за което К. е съобщил, че му действа добре, като при втори преглед при дерматолог, отново е било потвърдено от касатора, че медикамента му действа добре, като е изявил желание да получи само капки за нос, а не „Безатон гент“, който е прилагал по отношение на констатирания дерматит, който не е характерен само за ухапване от дървеници или други насекоми, което обуславя извода и, че не е налице и липса на медицинска грижа спрямо К. К..

По отношение на изложеното в жалбата, че поведението на ответника противоречи на нормите на европейското и международното право, настоящата съдебна инстанция ще отбележи, че за да е налице нарушение на чл. 3 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, следва да бъдат съобразени Решение от 02.02.2006г. по делото Й. срещу България, Решение от 27.01.2015г. по делото Н. срещу България и др. В тези решения се съдържат критерии

от значение за преценката дали условията за изтърпяване на един ограничителен режим могат да достигнат до третиране и нарушение на чл. 3 от ЕКПЧОС. В решенията на ЕСПЧ е посочено, че вече постановените решения се отнасят до нарушения на чл. 3 от ЕКПЧОС, касаещи повтарящи се въпроси за липсата на достатъчно пространство, достъп до естествена светлина и въздух, ниска хигиена, липса на дискретност, в резултат на лошото функциониране на българската пенитенциарна система и недостатъчните гаранции срещу нечовешкото и унижително отношение. По смисъла на чл. 3 от ЕКПЧОС „безчовечно или унижаващо отношение“ предполага страдание или унижение, достигащи отвъд неизбежния елемент на страдание и унижение, свързан с дадена форма на легитимно третиране или наказание. Съгласно мотивите на посочените решения на ЕСПЧ, мерките за лишаване от свобода могат често да съдържат такъв елемент, като държавата трябва да осигури на лишеното от свобода лице условия, които са съвместими с уважението към човешкото достойнство, така че начинът и методът на изпълнение на мярката да не го подлага на стрес и трудности с интензивност, която надминава неизбежното ниво на страданието, свързано със задържането. За да попадне в обхвата на тази разпоредба, страданието и унижението трябва да надхвърлят неизбежния елемент на страдание и унижение, свързани със самото лишаване от свобода. Претендираните от касатора болки и страдания, главоболие, липса на сън и апетит за храна при настаняване в място за лишаване от свобода, е нормално да се наблюдава стрес и тревожност, които обаче в конкретния случай не са в по-висока степен от обичайните за сходни ситуации и психически страдания не надхвърлят пределите на неизбежното страдание.

Възраженията в касационната жалба, че съдът не е съобразил действителната фактическа обстановка, установените по делото обстоятелства и обективната истина, са неоснователни. Противно на твърденията на касатора, съдът не откри допуснати процесуални нарушения от съда при постановяване обжалвания акт. Съдът е положил дължимата грижа да изясни с всички доказателствени средства, фактическата страна на спора. Разпитал е свидетели за установяване релевантните за спора факти. Обосновано и в съответствие със събрания по делото относим доказателствен материал, съдът е кредитирал показанията на разпитаните свидетели в тяхната взаимовръзка и обусловеност и въз основа на личните си възприятия, като при непосредственото събиране на доказателствата е изградил мнението си, относно тяхната достоверност, като е изложил мотиви за преценката си. При положение, че по делото не са събрани други доказателства, които да внасят съмнение относно описаната и възприета от съда фактическа обстановка и достоверността на събраните гласни доказателства, правилно решаващият съд я е приел за установена по несъмнен и безспорен начин. Свидетелски показания, ценени във връзка със събраните по делото писмени доказателства, по безспорен начин установяват, че не е налице противоправно бездействие на администрацията.

С оглед изложеното, настоящият касационен състав намира, че първоинстанционният административен съд е постановил решението си изцяло в съответствие с материалния закон, без наличие на нарушение на съдопроизводствените правила, при постановяване на обжалваното решение не са допуснати сочените в касационната жалба нарушения, съставляващи касационните основание по чл. 209 от АПК, предвид което така постановеното решение като правилно, следва да бъде оставено в сила.

В съответствие с нормата на чл. 81 от ГПК, съдът следва да се произнесе по претенцията на ответника, за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Искането е неоснователно, тъй като съгласно приложимата специална норма на чл. 286, ал. 2 от ЗИНЗС, когато искът се отхвърли изцяло, съдът осъжда ищеца да заплати разноските по производството. Разноските се заплащат от ищеца и при оттегляне на иска изцяло или при отказ от иска изцяло. От анализа на цитираната разпоредба, за съда следва извод, че в производството по чл. 284 и сл. от ЗИНЗС, ищецът дължи

разноските, свързани с производството – за държавни такси, експертизи и т.н., но не и за адвокатски и юрисконсултско възнаграждение, независимо от това дали ответникът е бил представяван по делото. По изложените доводи на ответника, не се присъждат разноси.

Предвид горните съображения, Административен съд София-град, XXII касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 27561 от 18.12.2024г. постановено по адм. дело № 10173/2024г. на Административен съд София-град.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.